

Arrest

nr. 54 390 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U leefde samen met uw vrouw en kind in Yerevan. U bent kok van beroep. In 2007 werd u gediagnosticeerd met de ziekte multiple sclerose. U werkte als chef-kok in het restaurant 'Shant' in Yerevan. U werkte ook soms op feesten die uw werkgever, (Y.G.), bij hem thuis organiseerde. In november 2009 kwam uw werkgever, die een lid was van de regeringspartij Hanrapetakan, te weten dat u sympathiseerde voor de oppositie in Armenië. Hij beschuldigde u ervan dat u informatie, die u zou hebben verzameld tijdens de feesten bij hem thuis, doorspeelde aan de oppositie. Hij liet u aftuigen door zijn lijfwachten en dreigde dat u niet meer naar

manifestaties van de oppositie mocht gaan. Door de mishandelingen verergerde uw ziekte. In de daaropvolgende periode werd u op uw werk herhaaldelijk bedreigd en soms ook geslagen.

Op 1 maart 2010 nam u deel aan een manifestatie van de oppositie. Tijdens de manifestatie werd u herkend door enkele lijfwachten van (Y.G.). Ze achtervolgden u, pakten u op en namen u mee naar het restaurant. Daar werd u opnieuw geslagen en bedreigd. U besloot om uw ontslag in te dienen. U moest echter nog een maand blijven werken, tot uw werkgever een andere kok had gevonden. Eind maart 2010 stopte u met werken in het restaurant. Op 16 april 2010 nam u deel aan een manifestatie tegen de verhoging van de gasprij. U werd opnieuw herkend door de lijfwachten van (Y.G.). U vluchtte terwijl de lijfwachten u achtervolgden naar uw huis. Daar bedreigden ze u met de dood. U besloot om te vertrekken uit Armenië. U dook onder bij een vriend in het dorp Noyemberyan.

Op 26 april 2010 vertrok u met het vliegtuig van Yerevan naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u met het vliegtuig verder naar Brussel. U reisde in het gezelschap van een passeur. U weet niet met welk visum u reisde, omdat de passeur uw paspoort steeds bijhield. U kwam aan in België op 26 april 2006 en vroeg asiel aan op 30 april 2010. In België hoorde u dat uw vrouw ook werd bedreigd, waardoor zij Armenië had moeten ontvluchten. Uw vrouw verblijft momenteel in Kazachstan bij haar vader.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden vermoord door de lijfwachten van uw voormalige werkgever (Y.G.). Hij zou u willen vermoorden omdat hij denkt dat u belangrijke informatie over de regeringspartij Hanrapetakan zou doorgeven aan de oppositie. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste moet vastgesteld worden dat u onredelijk weinig blijkt af te weten over de problemen die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit Armenië. Zo is het zeer opmerkelijk dat u noch het adres van het restaurant waar u werkte, noch het privé-adres van uw werkgever bleek te kennen. U kon enkel vertellen dat beide plaatsen in het district Anastasavan gelegen waren (CGVS, p. 6-7). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u het adres van de plaats waar u volgens uw verklaringen reeds meer dan een jaar werkte, of het adres van uw werkgever, waar u volgens uw verklaringen herhaaldelijk op feesten ging werken, niet zou kennen. Vervolgens had u ook moeite om te situeren wanneer uw problemen juist waren ontstaan. U kon enkel zeggen dat de problemen 'ergens in november vorig jaar' waren begonnen (CGVS, p. 11). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u het begin van uw problemen, toen uw werkgever hoorde over uw sympathie voor de oppositie en toen u ernstig werd mishandeld en bedreigd (waardoor uw ziekte ook verergerde), niet beter zou kunnen situeren. Het is des te opmerkelijker dat u het begin van uw problemen niet goed kunt situeren, gezien u andere gebeurtenissen, zoals bijvoorbeeld de manifestatie op 1 maart 2010, de manifestatie op 16 april 2010 of uw vertrek uit Armenië op 26 april 2010, wel uiterst nauwkeurig kon plaatsen. Ook wat betreft de identiteit van uw vervolgers blijft u onaannemelijk vaag. U beweerde dat u telkens werd toegetakeld door de lijfwachten van (Y.G.). Het is echter vreemd dat u geen enkele van deze lijfwachten bij naam kon noemen (CGVS, p. 12, 16). U zei dat de lijfwachten vaak veranderden en dat u als kok geen contact had met het beveiligingspersoneel in het restaurant (CGVS, p. 16). Indien u, zoals u zegt, geen contact had met deze lijfwachten, lijkt het echter heel eigenaardig dat u op twee verschillende manifestaties telkens door deze lijfwachten – tussen de massa manifestanten – herkend werd als werknemer van het restaurant.

Daarenboven wist u ook onredelijk weinig af over de problemen die uw vrouw na uw vertrek uit Armenië zou hebben gekend. Hoewel u vertelde dat uw vrouw nog ernstige bedreigingen ontving na uw vertrek uit Armenië, waardoor zij uiteindelijk zelfs moest vluchten naar Kazachstan, bleek u hier verder niets over te kunnen vertellen. U wist niet wanneer, hoe vaak en op welke manier uw vrouw werd bedreigd, u wist niet wanneer u zelf vernam dat uw vrouw was bedreigd en u wist niet wanneer uw vrouw uiteindelijk uit Armenië was gevlucht (CGVS, p. 4-5). Dit ondanks het feit dat u na uw komst naar België nog herhaaldelijk contact had met uw echtgenote (CGVS, p. 3). Indien uw vrouw werkelijk dergelijk ernstig gevaar liep dat zij Armenië moest ontvluchten omwille van uw problemen, is het niet geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte zou zijn.

Het Commissariaat-generaal heeft vervolgens ook gegronde redenen om te twijfelen aan uw deelname aan manifestaties van de oppositie. U beweerde dat u deelnam aan manifestaties op 1 maart 2010 en op 16 april 2010. Toen u gevraagd werd hoe vaak u in totaal aan manifestaties had deelgenomen, vertelde u dat u zich louter deze twee keren kon herinneren. Even later stelde u echter dat u misschien nog naar twee of drie andere manifestaties was geweest. Toen u vervolgens gevraagd werd wanneer u naar deze andere manifestaties ging, antwoordde u dat u het zich niet kon herinneren. Toen u daarop gevraagd werd wanneer u voor de eerste maal naar een manifestatie van de oppositie was gegaan, kon u zich dat evenmin herinneren. Het is echter niet geloofwaardig dat u zelfs niet bij benadering zou kunnen situeren wanneer u voor de eerste maal een manifestatie van de oppositie had bijgewoond (CGVS, p. 8-9). Bovendien kan ook worden getwijfeld aan uw politieke engagement. U bleek immers zeer vaag te zijn over de redenen waarom u voor de oppositie sympathiseerde. U raakte

niet verder dan het poneren van enkele algemeenheden. Toen u gevraagd werd om deze te verduidelijken, bleek u hier niet toe in staat te zijn (CGVS, p. 9). Dit is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig. U beweerde immers dat u, nadat u in november 2009 ernstig was geslagen en nadat u in de daaropvolgende periode herhaaldelijk was bedreigd om geen bijeenkomsten van de oppositie meer bij te wonen, op 1 maart 2010 opnieuw naar een bijeenkomst van de oppositie ging. Indien uw engagement blijkbaar zo groot was dat u de bedreigingen van uw werkgever trotseerde om toch naar politieke manifestaties te kunnen gaan, lijkt het weinig geloofwaardig dat u de redenen van uw politieke engagement niet beter zou kunnen toelichten.

Ten tweede is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier bescherming zou hebben gezocht tegen de mishandelingen en bedreigingen vanwege uw werkgever. Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat u zichzelf niet zou hebben proberen te beschermen tegen de mishandelingen en bedreigingen van uw werkgever. Zo bleef u, nadat u in november 2009 ernstig werd mishandeld, toch nog werken in het restaurant 'Shant'. U verklaarde dat u bleef werken omdat u toen het geld nodig had (CGVS, p. 13). Zelfs nadat u op 1 maart 2010 voor een tweede maal serieus werd toegetakeld, bleef u toch nog een maand werken in het restaurant. U zei dat u toen al te kennen had gegeven dat u wou vertrekken, maar dat uw werkgever eiste dat u bleef tot hij een andere kok had gevonden (CGVS, p. 16-17). Indien u werkelijk herhaaldelijk ernstig werd mishandeld (zodanig dat uw ziekte verergerde), lijkt het weinig geloofwaardig dat u niet eerder spontaan ontslag zou hebben genomen uit het restaurant. Vervolgens lijkt het weinig geloofwaardig dat u op geen enkel moment geprobeerd zou hebben om hulp te zoeken voor uw problemen. U bent niet naar de politie gegaan om de mishandelingen en bedreigingen in november 2009, de mishandelingen en bedreigingen op 1 maart 2010 of de doodsb bedreigingen op 16 april 2010 te rapporteren. Uw bewering dat de Minister van Politie een vriend is van uw werkgever, is geen afdoende of geloofwaardige reden waarom u zelfs geen poging zou hebben gedaan te melden dat u het slachtoffer was van geweldplegingen (CGVS, p. 15). Voorts bleek dat u ook geen enkele moeite had gedaan om het feit dat u als gevolg van uw politieke overtuiging werd mishandeld en bedreigd te melden bij een oppositiepartij of mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 15). Gezien uw sympathie voor de oppositie had u voor uw problemen bijvoorbeeld een beroep kunnen doen op het advies of de juridische steun van een oppositiepartij. Het feit dat u ondanks uw beweerde politieke engagement geen steun zou hebben proberen zoeken bij de oppositie, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde moet opgemerkt worden dat uw verhaal in zijn geheel niet logisch lijkt. U verklaarde dat uw werkgever u viseerde omdat hij u ervan beschuldigde dat u belangrijke informatie over de regeringspartij Hanrapetakan, die u op uw werk zou hebben verzameld, doorgaf aan de oppositie. Het lijkt echter weinig logisch dat uw werkgever u, nadat hij in november 2009 hoorde over uw sympathieën voor de oppositie, toch nog zou hebben aangehouden als werknemer tot eind maart 2010, ondanks het feit dat u op 1 maart 2010 bijvoorbeeld opnieuw naar een bijeenkomst van de oppositie ging. Indien uw werkgever uw sympathieën voor de oppositie blijkbaar zo gevaarlijk vond dat hij u herhaaldelijk liet mishandelen en dat hij u zelfs met de dood liet bedreigen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat hij u tot eind maart 2010 als werknemer zou behouden. Het lijkt evenmin plausibel dat uw werkgever uw ontslag in maart 2010 zonder problemen zou aanvaarden, terwijl hij u dan op 16 april 2010, meer dan anderhalve maand na uw ontslag, opnieuw met de dood zou laten bedreigen omdat u te veel informatie zou kennen over de activiteiten van de regeringspartij Hanrapetakan.

Tenslotte is uw verhaal over uw reisroute ook niet geloofwaardig. U vertelde dat u met het vliegtuig van Armenië naar België reisde. U gebruikte daarbij uw eigen paspoort. U stelt dat u niet weet welk visum er in uw paspoort stond (CGVS, p. 10-11). Dit is echter niet geloofwaardig. Gezien u bij controles door de douane op de luchthaven vragen kunt krijgen over de reden van uw reis of uw uiteindelijke reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten welk visum u in uw paspoort zou gehad hebben.

Uw militaire boekje en uw diploma attesteren uw identiteit en uw opleiding voedingskunde, die in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. Het medische attest uit Armenië bevestigt dat u aan multiple sclerose lijdt. Deze documenten kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot

verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), in samenhang gelezen met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan. Voorts beroept verzoeker zich op een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en hem de subsidiaire bescherming ontzegd werd zonder enige concrete motivering.

Verzoeker werpt op dat de commissaris-generaal bij de behandeling van zijn asielaanvraag over het hoofd heeft gezien dat verzoeker aan geheugenklachten lijdt, waarbij hij verwijst naar een medisch attest van Dr. D. dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker zou zich bepaalde gebeurtenissen uit het verleden niet of slechts gedeeltelijk kunnen herinneren.

Wat betreft zijn onwetendheid over de problemen die zijn echtgenote zou hebben ondervonden na zijn vertrek, stelt verzoeker dat hij geen contacten kon onderhouden met haar gedurende zijn vlucht naar België. Slechts na zijn aankomst in België zijn de geregelde contacten begonnen. Verzoeker voert in dit verband tevens aan dat zijn echtgenote zich schaamt over hetgeen zich heeft afgespeeld in de periode na verzoekers vertrek, waardoor zij hierover weinig wenst te communiceren.

Ten slotte voert verzoeker aan dat hij geen bescherming heeft kunnen zoeken tegen de mishandelingen en bedreigingen van zijn voormalige werkgever. Hij zou niet bij de politie terecht kunnen omdat deze de kant van zijn werkgever, een prominent lid van de regeringspartij Hanrapetakan, zou kiezen. Beroep doen op een oppositiepartij of mensenrechtenorganisatie achtte verzoeker te riskant.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: een verklaring aan de politie van 30 september 2010, ter staving van de aangifte van het verlies van zijn buitenlands paspoort, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enkele medische attesten, een fotokopie van verzoekers militair boekje en een attest van immatriculatie.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze de artikelen 9 en 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De commissaris-generaal heeft verzoekers asielaanvraag ongegrond verklaard en de redenen hiervoor op omstandige wijze in de bestreden beslissing uiteengezet. Hierbij werd onder meer vastgesteld dat verzoeker opvallend onwetend was over bepaalde aspecten van zijn relaas, hetgeen bovendien geheel onlogisch werd bevonden, alsook over de problemen die zijn echtgenote zou hebben gekend na zijn vertrek. Voorts bleek hij niet in staat zijn politieke engagement, hetgeen nochtans de rechtstreekse oorzaak van zijn beweerde problemen uitmaakt, aannemelijk te maken en werd vastgesteld dat hij op geen enkele manier getracht heeft bescherming te bekomen in zijn land van herkomst. Evenmin werden zijn reisroute en verklaringen over het daarbij gebruikte paspoort geloofwaardig geacht.

Verzoeker tracht de talrijke omissies in zijn relaas, ondermeer aangaande de locatie van het restaurant waar hij werkte, het adres van zijn werkgever, de juiste situering van zijn problemen in de tijd en de identiteit van zijn vervolgers, thans toe te dekken door te verwijzen naar geheugenproblemen. De Raad is echter van oordeel dat een dergelijk verweer niet kan volstaan. Uit de medische attesten die door verzoeker worden bijgebracht blijkt dat hij aan multiple sclerose lijdt, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat deze problematiek hem verhindert op een normale wijze verklaringen af te leggen. In het

attest van Dr. D. (bijlage 6 bij het verzoekschrift) worden weliswaar 'geheugenklachten' vermeld, doch dit bevindt zich in een onderdeel van het attest dat louter steunt op de verklaringen van verzoeker zelf ('Anamnese') en kan dus niet worden beschouwd als een conclusie van de arts. Bovendien heeft verzoeker zijn voorgehouden geheugenproblemen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin toegelicht en heeft hij dit slechts eenmalig vermeld toen hij niet in staat bleek te antwoorden op een vraag. Nochtans werd verzoeker meermaal de kans geboden opmerkingen te formuleren aangaande het verloop van het gehoor. Het *post factum* aanbrengen van geheugenproblemen om ook de onwetendheid en vaagheid met betrekking tot een reeks andere elementen te verklaren kan niet worden aanvaard. Deze raken wel degelijk de kern van zijn asielrelaas, waardoor verzoekers geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondermijnd.

Bovendien vormen de medische attesten geenszins een bewijs van verzoekers aangebrachte problemen gezien geen causaal verband kan worden aangetoond tussen de mishandelingen die hij zou hebben ondergaan en de evolutie van zijn ziekte.

Dat verzoeker tijdens zijn vlucht geen contact kon onderhouden met zijn echtgenote staat er niet aan in de weg dat hij zich alsnog kon informeren aangaande de problemen die zij nog zou hebben ondervonden tijdens één van de veelvuldige contacten die zij naderhand zouden hebben gehad. Verzoekers bewering dat zijn echtgenote zich zou schamen over deze gebeurtenissen kan evenmin worden aanvaard als verschoningsgrond. Het vastgestelde gebrek aan interesse inzake de evolutie van zijn vermeende problemen in Armenië ondermijnt de ernst van de door hem aangevoerde vrees voor vervolging.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen bescherming te zoeken in zijn land van herkomst, bij de politie dan wel bij een oppositiepartij, komt verzoeker niet verder dan de loutere bewering dat de politie hem niet zou helpen en het te riskant was, wat geenszins volstaat ter weerlegging van de pertinente motivering van de commissaris-generaal dienaangaande.

Dat het volstrekt onlogisch is dat verzoeker nog een maand in het restaurant is blijven werken ondanks de mishandelingen en bedreigingen van zijn werkgever is een pertinent onderdeel van de bestreden beslissing en wordt door verzoeker ongemoeid gelaten. Ook de motieven inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden politiek engagement en zijn reisweg worden door verzoeker niet weerlegd. Deze blijven eveneens overeind.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees.

Wat betreft de verklaring van de politie waaruit blijkt dat verzoeker aangifte deed van het verlies van zijn buitenlands paspoort, treedt de Raad verweerder bij waar deze het merkwaardig acht dat verzoeker slechts maanden nadat hij dit document zou hebben achtergelaten bij zijn smokkelaar hiervan aangifte zou doen. Dit stuk kan hoe dan ook de motivering van de commissaris-generaal niet ombuigen. De fotokopieën van verzoekers militaire boekje bevonden zich reeds in het administratief dossier en werden door de commissaris-generaal besproken in de bestreden beslissing.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet dienstig is ter ondersteuning van een asielaanvraag.

2.2.3. De omstandigheid dat de motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend is aan deze omtrent de vluchtelingenstatus kan niet aanzien worden als een schending van de motiveringsplicht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers medische toestand, merkt de Raad op dat overeenkomstig voormeld artikel 48/4 de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend aan de asielzoeker die een machtiging tot verblijf kan aanvragen omdat hij lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is niet bevoegd om te oordelen over de toepassing van dit artikel 9ter. Hetzelfde geldt voor de Raad wanneer hij het beroep tegen een beslissing van de

commissaris-generaal behandelt. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM als gevolg van verzoekers ziekte dient bij de aanvraag van de machtiging tot verblijf te worden behandeld.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER